RĂSCOALA PIEILOR ROSII

Mare roman de aventuri pentru tineret

GUSTAVE AIMARD

RĂSCOALA PIEILOR ROŞII

Nr. 2
ÎN GHEARELE CONSPIRATORILOR

V.1.0

V.1.0

Traducerea de Patty Marinescu

Editura IMPRIMĂRIA BUCUREŞTI

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Doi tineri francezi Valentin şi Luis debarcă în Chile, plecaţi fiind în căutarea aventurilor şi a unei frumoase chiliene, Dona Rosario del Valle, de care era îndrăgostit Luis de Prebois-Crance. În aceiaşi vreme, la Santiago de Chilie, un grup de zece patrişti, făcând parte din „Inimile întunecate”, este condamnat la moarte, din ordinul generalului Bustamente.

Don Tadeo de Leon, şeful patrioţilor, scapă însă cu o rană superficială. În momentul când să fugă însă, este răpit de doi oameni, care-l dac în casa curtezanei Linda – fosta lui soţie pe vremuri – vrând să-l întrebe unde se află fata lor.

În timp ce mai e leşinat, Don Tadeo e privit cu ură de Linda, care exclamă: „Trebuie să-l fac să suporte flăcările iadului…”

(Continuarea capitolului 6 „Linda”, din numărul 1).

Femeia rămase o clipă nemişcata, ascultând zgomotul paşilor ce se îndepărtau, apoi, când totul reintră în tăcere, se repezi la uşă, zăvorând-o: după aceia, se apropie de rănit, care nu dădea nici un semn de viaţa şi aruncă asupra lui o privire lungă şi tristă.

Această femeie, care avea 30-35 de ani, nu părea să aibe nici 20. Era foarte frumoasă, dar frumuseţea ei te depărta, parcă. Totul la dânsa, vorba, gesturile, ucideau simpatia şi-ţi impunea nu respectul, ci, mai mult, teama.

Singură, în această cameră luminată de focul tremurător al unei torţe, în faţa acestui rănit palid şi însângerat, ea semăna mai curând cu o vrăjitoare care se pregătea să îndeplinească o operă misterioasă şi înspăimântătoare.

Necunoscutul era un om de vreo 45 de uni, de statură înaltă şi bine proporţionat. Trăsăturile sale erau frumoase, fruntea nobilă, iar chipul sincer şi hotărât.

Femeia râmase mult timp adâncită în aceasta mută contemplare. Sânul ei se ridica cu repeziciune, iar sprâncenele sale, din ce în ce mai încruntate, arătau că ea pune mare însemnătate pe revenirea la viaţa a acestui om.

Buzele strânse, lăsară să scape cuvintele:

— Iată-l. De data aceasta e în puterea mea; îmi va răspunde sau nu? Mai bine îl lăsam să moară. Ce-a făcut cu fiica mea pe care a răpit-o? Vreau să mi-o dea îndărăt. Trebuie, dacă ar fi să-l fac să suporte flăcările iadului…

Linda scoase, o sticluţă de la sân şi ridică capul necunoscutului, i-o apropie de nări.

Fu un moment de aşteptare supremă. Rănitul suspină adânc şi întredeschise, încet, ochii.

— Unde mă găsesc?

— În siguranţă.

Sunetul acestei voci produse asupra rănitului efectul unei comoţii electrice. Se ridică, brusc şi privind în jurul lui, spuse plin de dezgust, groază şi mânie.

— Cine a vorbit?

— Eu, răspunse femeia mândru.

— Ea, mereu ea, suspină bărbatul, căzând sleit pe pernă.

— Da, Don Tadeo, eu, mereu eu… eu acela care te-am salvat, deşi d-ta mă respingi…

— N-a fost mare lucru pentru d-ta. Eşti în bune legături cu călăii mei.

La acest răspuns jignitor, femeia nu-şi putu reţine o mişcare de ura.

— Nu mă insulta, Don Tadeo de Leon. Sunt femeie şi te afli la mine acasă.

— Da, am uitat, răspunse el ironic, el mă aflu la d-ta: fii dar aşa de bună să-mi spui pe unde pot ieşi cât mai curând.

— Nu te grăbi, Don Tadeo. Acum eşti lipsit de puteri. Dacă faci numai câţiva paşi în stradă, cazi, spre a fi ridicat de agenţii forţei publice. Şi îţi jur că de astă dată nu mai intervin.

— Şi cine-ţi spune, Doamnă, că nu prefer mai curând plăcerea de a mai fi executat odată, decât aceia de a mă afla cu d-ta?

— Ascultă-mă, Don Tadeo. Soarta ne-a pus iar faţă în faţă. Dacă mai trăieşti încă, asta e mulţumită aurului cu care i-am cumpărat pe soldaţii care trebuiau să te omoare. Ne vom despărţi acum pentru a nu ne mai vedea, apoi, toată viaţa. Îmi datorezi viaţa trebuie aşadar să mă asculţi.

— De ce mi-ai salvat viaţa? Mă cunoşti prea puţin, dacă crezi c-o să mă înduioşezi cu lacrimile d-tale. Prea mult timp ţi-am fost sclav. Azi te cunosc, LINDA, ibovnica generalului Bustamente şi n-ai ce să aştepţi de la mine. Nu-ţi voi răspunde. Te-am iubit atunci când ai fost fecioară curată şi neprihănită, atunci când te numeai simplu Maria, dar pe Linda, curtezana nereuşită, pe această femeie care are semnul lui Cain pe frunte, pe creatura asta mizerabilă n-o cunosc. Înapoi, doamnă, nu e nimic comun între d-ta şi mine.

Femeia îl ascultase, tremurând de furie şi ruşine. Când el încetă, ea îi strânse braţul cu putere, apropiindu-şi obrazul de al lui.

— Ai spus totul? Nu mai ai nimic să adaugi?

— Nimic, doamnă, răspunse el dispreţuitor. Cheamă-ţi asasinii dacă pofteşti; sunt gata să-i primesc.

Şi, indiferent, se lăsă să cadă pe pat.

Cap. 7

Soţ şi soţie

Dona Maria, cu toată noua şi usturătoarea insultă primită, nu deznădăjdui.

Din nenorocire, Dona Maria nu şi dăduse niciodată osteneala să studieze pe omul pe care-l sedusese şi pe care frumuseţea ei îl subjugase. Don Tadeo nu fusese în ochii ei decât un sclav supus, aşa că ea nu putea să-l ghicească puternica energie care făcea temelia caracterului său de neînvins.

Chiar povestea dragostei lor, era o dovadă a acestei energii de fier.

Dona Maria, în vârstă atunci de 14 ani, locuia împreună cu tatăl ei, într-o hacienda în apropiere de Santiago. Mama ei murind la naştere, fusese crescută de o mătuşă, care nu lăsă pe nici un amorez să dea târcoale nepoatei sale. Pe Don Tadeo nu-l iubise niciodată: prin el putea doar să scape de viaţa plicticoasa de la ţara şi cicălelile mătuşi.

Don Tadeo, orbit de pasiunea sa, suportă fără să se plângă, jugul femeiei iubite, dar într-o zi, când i se luă ceaţa de pe ochi, măsură, cu groază, adâncimea prăpastiei în care-l aruncase această infernală creatura.

De la Maria căpătase o fetiţă, un heruvim blond, acum în vârstă de 15 ani, pe care-o adora. De aceia de aproape 4 ani se despărţise de nevastă-sa, pentru a i da fetei o educaţie aşa cum se cuvenea, întrucât Linda se lansase într-o viaţă de scandaluri.

Într-o zi Don Tadeo se înfăţişă acasă la nevastă-sa şi fără să spună o vorbă îşi „răpi” fiica. Trecuseră 10 ani de atunci şi curtezana nu-şi mai revăzu copilul. Şi atunci un simţământ nou se zămisli în sufletul acestei femei. Nici ea nu-şi dădea seama de el, voia însă, neapărat să-şi revadă copilul.

Toate stăruinţele ei fură zadarnice. Tadeo rămase mut şi surd. El luase, atâtea măsuri încât toate încercările Mariei de a-şi

regăsi fiica, rămaseră fără rezultat.
— Aştept, făcu Tadeo.
— Pe cine?
— Pe asasinii care aşteaptă fără îndoială semnul d-tale, în caz că nu-ţi voi spune unde îţi este fiica.
— Don Tadeo, se poate oare să ai despre mine o astfel de părere urâtă? Cum poţi să crezi că după ce te-am salvat, le-aş putea da pradă călăilor d-tale?
— Mai şti păcate? răspunse el, ironic. Inima femeilor e o prăpastie pe care niciodată nu o va putea măsura un bărbat.
— Don Tadeo, ştiu că nu merit mila d-tale, dar eşti gentilom şi dacă, salvându-ţi viaţa nu-ţi merit stima, cel puţin mila d-tale o cerşesc!
— Ai dreptate. Iartă-mă că în primele clipe am spus oarecare cuvinte, dar mi-a fost cu neputinţa şi mă stăpânesc. Îngăduie-mi deci să-ţi mulţumesc pentru cele ce ai făcut pentru mine şi să mă retrag.
Făcu o plecăciune batjocoritoare femeii şi voia să se apropie de uşa salonului.
— Un cuvânt, doar, spuse Linda.
— Vorbiţi, doamna!
— Eşti hotărât să nu-mi spui unde se află fiica mea?
— A murit!
— Moartă! striga ea, înspăimântată.
— Pentru d-ta, da, răspunse el, surâzând rece.
— Îţi propun deci un târg.
— Un târg?
— Da.
— Ideea mi se pare foarte originala.
— Ascult, dar vezi că timpul trece şi...
El se aşeză, surâzător, într-un fotoliu, parcă ar fi fost în vizită la vreun prieten.
— Don Tadeo, de 10 ani de când ne am despărţit, multe lucruri s-au întâmplat!
— Da, răspunse el politicos.
— Nu-ţi voi vorbi de mine, căci viaţa mea îţi e cunoscută.
— Foarte puţin.
Ea îi arunci o privire de fiară.
— Voi vorbi deci de d-ta.
— De mine?
— Dă, de d-ta, al cărui patriotism şi idei politice nu-ţi absorb

tot timpul ca să nu ţi tăgădui câteva clipe pentru bucurii şi emoţii mai intime.

— Ce vrei să spui?

— Şti perfect despre ce e vorba.

— Doamna!

— Obosit de iubirile trecătoare ale femeilor de teapa mea, cauţi într-o inima neştiutoare de fată emoţiile pe care celelalte femei nu ţi le-au dat; într-un cuvânt, eşti îndrăgostit de o fată, demnă să-ţi fie soţie. Din fericire şi eu trăiesc!

Don Tadeo fixa asupra femeii sale o privire adâncă.

— Cum, şti…? Ai aflat?… întrebă cu uimire foarte bine jucată.

— Numele el este Rosario del Valle, răspunse ea, bucuroasă de aşa zisul efect ce-l constată la Tadeo. Toată lumea ştie şi toată lumea vorbeşte de asta în Santiago! Dar mie puţin îmi pasă. Da-mi înapoi fata şi fă ce vrei!

— Îţi spun că te înşeli.

— La ora asta, făcu mai departe Maria rece, această femeie se află în mâinile agenţilor mei!

— Ce înseamnă asta? strigă el, agitat.

— Am răpit-o. Peste câteva clipe ea va fi aici. Dacă nu-mi spui unde e fiica mea, sau nu mi-o dai înapoi…

— Ce-o să faci? întrebă Tadeo, încrucişându-şi braţele pe piept.

— Am s-o ucid!

Don Tadeo izbucni într-un râs nervos, care o îngheţă de spaimă pe curtezană.

— Ai s-o ucizi? Ucide-o deci! Şi acum cheamă-ţi călăii!

Linda sări că o leoaică rănită şi deschizând o uşă, strigă:

— Intraţii!

În prag apărură cei doi oameni care-l aduseseră pe Tadeo. Fiecare avea un pumnal în mână.

— Acum vă recunosc, spuse gentilomul celor doi oameni care stăteau ameninţători spre dânsul.

CAP. 8

Inimile întunecate

Aşa precum am văzut, mulţimea se risipise îndată după executarea patrioţilor. Fiecare ducea, în fundul inimei, nădejdea de a răzbuna într-o zi, vieţile atât de nobil căzute pe altarul patriei.

Totuşi, piaţa nu era atât de pustie, pe cât părea. Câţiva oameni, strânşi, în mantalele lor şi cu borurile pălăriilor lăsate peste ochi, se grupaseră nu departe, discutând cu însufleţire şi aruncând priviri temătoare în jurul lor. Erau câţiva din partidul patrioţilor. Cu toată spaima ce domnia asupra oraşului, obţinuseră de la arhiepiscopul de Santiago, foarte devotat partidului liberalilor, ca tovarăşii lor căzuţi sub gloanţe să capete un mormânt demn de ei.

Nimic nu le scăpase din dramă lugubră ce urmă după execuţie.

Văzuseră pe Don Tadeo sculându-se ca o fantoma, de pe movila de cadavre, auzi a cuvintele pe care le pronunţase şi voiau tocmai să se îndrepte spre dânsul, când deodată apărură cei doi necunoscuţi care luară cadavrul cu ei.

Această răpire, a unui om pe jumătate mort, îi uimi în cel mai mare grad. După ce schimbară câteva cuvinte, doi dintre ei începură să-i urmărească pe cei doi necunoscuţi, spre a cunoaşte probabil scopul răpirii, în timp ce ceilalţi, în număr de 12 înaintau spre mijlocul pieţei.

Se aplecară asupra corpurilor întinse la picioarele lor, nădăjduind că scăpase şi altul dar cele nouă victime erau moarte de-a binelea. Văzând că nimeni nu mai mişcă, un om se depărta de grup şi bătu la una din porţile catedralei.

— Cine-i acolo? întrebă o voce.

— Acela pentru care noaptea nu e întunecoasă, răspunse omul care bătuse.

— Ce vrei?

— Nu e scris: bate şi ţi se va deschide?

— Patria! răspunse vocea dinăuntru.

— Sau răzbunarea!

Poarta se deschise şi apăru un călugăr.

Gluga îi acoperea trăsăturile fetii.

— Ce vor „Inimile întunecate”?

— O rugăciune pentru fraţii lor morţi!

— Întoarcere la aceia care te-au trimis: vor fi satisfăcuţi.

— Mulţumesc! răspunse necunoscutul şi după ce se înclină înaintea călugărului, se înapoia la tovarăşii săi.

În timpul lipsei sale, aceştia depuseseră cadavrele pe nişte brancarde ascunse sub arcadele pieţei.

Peste câteva minute, o lumină strălucitoare inundă piaţa. Se deschisese catedrala. Se zărea interiorul luminat şi prin poarta principală se văzu un lung şir de călugări. Fiecare din el ţinea o lumânare în mână; psalmodiau liturghiile morţilor.

În aceiaş clipă uşile palatului guvernamental se deschiseră ca prin farmec şi un escadron de *lanceros,* în fruntea căruia se afla generalul Bustamente, înainta spre procesiune.

Când călugării şi soldaţii fură faţă în faţă toată lumea se opri, ca la comandă. Cei doisprezece necunoscuţi, grupaţi în jurul fântânei care făcea centrul pieţei, aşteptau cu nerăbdare deznodământul acestei scene.

— Ce înseamnă procesiunea aceasta? întrebă generalul.

— Înseamnă, răspunse un călugăr, că am ridicat victimele dvs. şi acum vrem să ne rugăm pentru ei.

— Cine sunteţi voi?

— Eu, răspunse călugărul trăgându-şi gluga de pe cap, sunt arhiepiscopul de Santiago, primatul Statului Chili, învestit de Papa cu puterea de a lega şi dezlega pe pământ!

În America spaniolă, totul se încovoaie fără şovăială înaintea religiei lui Christos. Singura putere supremă cu adevărat atotputernică, este aceia a preoţilor. Nimeni, oricât de ridicat i-ar fi rangul sau social, nu încearcă sa lupte contra lor: Ştie că va fi distrus.

Generalul încruntă din sprincene; se lovi peste frunte, dar fu constrâns să se declare învins.

— Monseniore, iertaţi-mă. În timpurile acestea tulburi, de discordie civilă, confunzi uneori prietenii cu vrăjmaşii: nu ştiam că Înălţimea Voastră a poruncit rugăciuni pentru cel căzuţi şi că

doriţi în persoana să vă achitaţi de această misiune. Mă retrag.

Patrioţi, între timp, se ascunseseră îndărătul aripilor pieţei. Mulţumită întunericului, nu fuseseră văzuţi de general. De îndată ce acesta dispăru, la un semn al arhiepiscopului, toate cadavrele fură duse înlăuntrul catedralei.

— Feriţi-vă de acest om, monseniore, murmură unul din necunoscuţi, la urechea arhiepiscopului. Retrăgându-se, v-a aruncat o privire de tigru.

— Frate, sunt gata să sufăr orice chin, răspunse preotul.

Serviciul începu. De îndată ce se sfârşi patrioţii se retraseră, după ce mulţumiră călduros arhiepiscopului pentru creştineasca lui purtare, faţă de fraţii lor morţi. De abia făcură câţiva paşi în strâmta uliţă, că doi oameni se ridicară de dindărătul unui car răsturnat şi apropiindu-se de ei, şoptiră cu o voce scăzută!

— Patria!

— Răzbunarea!

Cei doi oameni înaintară.

— Ei, aţi aflat ceva? întrebă unul necunoscuţi, care părea să fie şeful.

— Tot ce ne-a fost cu putinţa să ştim.

— Unde a fost transportat Don Tadeo?

— La Linda acasă.

— La ibovnica generalului Bustamente! Prieteni, să ştiţi că e în primejdie de moarte. Îl lăsăm să fie asasinat fără a încerca să-l salvăm?

— Ar fi o laşitate!

— Cum ne putem introduce în casă?

— Nimic mai uşor: zidurile gradinei sunt foarte joase.

— Atunci să nu mai pierdem vremea!

Patrioţii începură a alerga, din toate puterile spre cartierul Canadilla, acolo unde se afla casa Lindei. Peste puţin ajunseră dar nici o rază de lumină nu străbătea prin ferestre: casa părea pustie.

Necunoscuţii săriră în grădină, apoi se apropiară cu paşi de lup de o mică ferestruică, prin care străbătea o luminiţă aproape invizibilă. Erau la o depărtare de câţiva paşi de această ferestruică, când, deodată, zgomotul unei lupte ajunse la urechile lor: un strigăt groaznic, răsună urmat apoi de înjurături şi blesteme.

Sărind ca nişte şacali, necunoscuţii, care îşi acoperiră faţa cu câte o mască de catifea neagră, sparseră fereastra care zbură în

mici fărâme ţi se găsiră fii salon. Era şi timpul!

Cu un taburet Don Tadeo spărsese capul unui bandit, care acum agoniza la pământ, al doilea bandit însă, îl ţinea cu putere sub genunchi şi tocmai voia să-i împlânte un pumnal în piept.

Cu un foc de pistol, unul din necunoscuţi îi zbură creierii şi mizerabilul se rostogoli la pământ, lângă tovarăşul său; care-şi da ultimul suspin.

Don Tadeo se ridica repede de jos.

— Credeam c-o să mor! Vă mulţumesc, *Caballeros!*

Curtezana, cu trăsăturile contractate de ură, privea cu nedumerire spre mascaţii care intraseră în salon. Era atât de sigură de răzbunarea ei şi uite acum!

— Fără supărare, doamnă, spuse Don Tadeo batjocoritor. Sunt sigur că imaginaţia d-tale va găsi vreun mijloc de revanşă!

— Nădăjduiesc.

— Puneţi mâna pe dânsa, porunci şeful mascaţilor, legaţi-o bine de pat şi băgaţi-i un căluş în gură.

— Nebunilor, ştiţi cine sunt eu?

— Pentru oamenii cumsecade, sunteţi o femeie fără nume. Libertinii v-au dat numele de Linda şi sunteţi ibovnica generalului Bustamente. Vedeţi, aşa dar că vă cunoaştem!...

— Băgaţi de seama! Cine mă insulta, nu rămâne nepedepsit!

— Nu vă insultam, dar vrem să nu ne căşunaţi, deocamdată, nici un rău. Va vom judeca peste câteva zile!

— Să ma judecaţi? Pe mine? Dar cine sunteţi dvs.?

— Cine suntem? Bine... aflaţi dar... suntem „Inimile întunecate”!

La auzul acestor cuvinte, femeia fu cuprinsă de un tremur puternic şi făcu câţiva paşi îndărăt, în prada unei spaime grozave.

— Doamne, sunt pierdută! şi căzu fără cunoştinţă.

La un gest al şefului, un mascat o legă de piciorul patului; apoi îi băgă un căluş în gură.

Curând toţi prăsiseră casa, ducându-l şi pe Tadeo cu ei, fără să se sinchisească de cele două cadavre rămase în urma lor.

Înainte de a pleca, şeful lăsase pe masă un pergament, în care înfipsese un pumnal.

Pe pergament erau mâzgălite aceste cuvinte de straşnica semnificaţie:

„Trădătorul Bustamente are un răgaz de 93 de zile.

Inimile întunecate”.

CAP. 9

În stradă

În strada, la un semn al şefului, mascaţii se risipiră în diferite direcţii.

Şeful se întoarse apoi spre Don Tadeo.

Acesta, slăbit de sângele pierdut şi de lupta sa de mai adineauri, se sprijinise de zidul casei, pe jumătate leşinat.

Incidentele din noaptea asta îi tulburau creierul. Necunoscutul îl examină timp de câteva minute, apoi, apropiindu-se de el, îi puse mâna pe umăr: gentilomul tresări ca şi cum ar fi primit o comoţie electrica.

— Ei, ce-i Don Tadeo? De abia intrat în luptă şi îţi şi pierzi curajul?

Rănitul scutură, trist, din cap.

— D-ta, căruia niciodată furtunile revoluţionare nu i-au încovoiat fruntea, D-ta, care în împrejurările cele mai grele erai cel mai viteaz? Iată-te acum galben şi abătut, fără credinţă în prezent, fără speranţă în viitor, fără putere şi fără curaj în faţa ameninţărilor unei femei!

— Femeia aceasta e un diavol!

— Dă o încolo! Uită ura aceasta şi aminteşte-ţi doar cine eşti! Fii la înălţimea misiunii care ţi-a fost impusă!

— Ce vreţi să spuneţi?

— Crezi oare că Dumnezeu, care te-a scăpat, astă noapte de la o moarte sigură, n-are planuri în privinţa d-tale? Frate, viaţa asta care ţi-a fost înapoiată, nu-ţi mai aparţine d-tale, ci Patriei!

Urmă o clipă de tăcere.

Don Tadeo părea în prada unei adânci deznădejdii.

— Dumnezeu mi-e martor că singura mea dorinţă, singura meu fericire, ar fi să-mi văd ţara liberă. Dar d-ta ştii că din sclavi nu poţi face cetăţeni liberi. Slugărnicia distruge moralul, murdăreşte sufletul şi degradează inima. Multe generaţii vor

trece, până ce locuitorii vor fi apţi să formeze un popor.

— Cu ce drept judeci planurile Providenţei? Cu cât o victorie e mai mare, cu atâta e şi căderea mai teribilă!

— Cine eşti d-ta care şti să vorbeşti atât de frumos? Cine îţi dă dreptul să-mi vorbeşti astfel? Cine eşti?

— Ce-ţi pasă cine sunt?

— Totuşi.

— Sunt acela care ţi-a salvat viaţa acum câteva minute. Asta să-ţi ajungă.

— Nu, d-ta îţi ascunzi trăsăturile sub o mască. Vreau să te cunosc.

La aceste vorbe, necunoscutul îşi smulse masca şi razele lunii luminară un obraz cu trăsături hotărâte şi accentuate.

— Don Gregorio Peralta, ştiam eu! strigă rănitul.

— Eu, răspunse Peralta, care era un tânăr de vreo 30 de ani. Şi nu pot înţelege de ce şeful Răzbunătorilor este atât de descurajat!

— De unde şti? Niciodată nu ţi-am spus.

— D-ta fiind condamnat la moarte, eu am fost ales Rege al întunecimilor, în locul d-tale. Moartea te dezleagă de jurământul de tăcere impus de fraţi. Toţi am aflat deci că d-ta ne-ai fost şef, că d-ta ai făcut din asociaţia noastră o putere. Slavă Domnului că ai scăpat şi-ţi vei putea relua locul pe care încrederea noastră ţi l-a dăruit. Vei redeveni Regele întunericului! Adu-ţi însă aminte că noi suntem Răzbunătorii, că trebuie sa fim fără milă pentru noi şi pentru alţii şi că un singur sentiment trebuie să ne călăuzească sufletele: iubirea de patrie!

Don Tadeo, ridică, semeţ, capul.

— Mulţumesc, Don Peralta pentru frumoasele d-tale cuvinte. Don Tadeo nu mai exista, călăii l-au ucis astă noapte. Nu mai există decât Regele întunericului, şeful nemilos al Inimilor Întunecatei. Nenorocire celuia pe care cerul îl pune în drumul meu! Îl voi călca în picioare! De astăzi înainte nu mai sunt un om, ci sabia răzbunătoare, îngerul care luptă pentru patrie!

Trăsăturile atât de nobile şi frumoase ale lui Don Tadeo, se însufleţiseră; ochii săi aruncau scântei.

— Însfârşit, strigă Don Gregorio vesel, aşa te-am vrut!

— De acum începe o luptă fără milă, fără cruţare, care nu se va sfârşi decât cu înfrângerea vrăjmaşilor noştri. Nenorocire lor!

— Să plecăm cât mai repede.

— Unde? Eu sunt doar mort? râse Tadeo. Nici casa nu mai am.

— Mâine însa, când vrăjmaşii noştri vor auzi că ai înviat, deşteptarea le va fi groaznica. Mâine vor afla cu spaimă că atletul de neînvins, pe care-l credeau praf şi pulbere, e din nou în picioare şi gata să reînceapă lupta. Acum, daca vrei, vino la mine. Sau poate vrei să ceri adăpost Donei Rosario?

Don Tadeo, care-l luase pe Don Gregorio de braţ, se opri deodată tremură din tot corpul şi o sudoare rece îi inundă faţa.

— Doamne, striga el deznădăjduit, am uitat!

Don Gregorio se sperie de starea în care îl vedea.

— Ce e cu d-ta?

— Şarpele asta pe care nu l-am călcat în picioare… mi-a făcut o oribilă ameninţare.

— Mă îngrozeşti. Ce e?

— Din ordinul ei. Dona Rosario a fost răpită astă noapte. Cine ştie dacă n-a şi ucis-o până acum?…

— Ar fi îngrozitor. Ce e de făcut? Cred, să zburăm la Dona Rosario!

— Sunt rănit; de abia că mă pot ţine pe picioare.

— Când n-o să mai poţi merge o să te duc eu.

— Mulţumesc, frate şi Domnul să ne vie în ajutor.

— Cei doi oameni, sprijinindu-se unul pe altul, se repeziră înspre locuinţa aceleia pe care voiau s-o salveze.

Cu toată voinţa şi curajul sau, Don Tadeo simţi că puterile îl părăsesc. Nu se ţinea pe picioare, decât cu mare greutate.

În acest moment se auzi zgomotul unei galopade, câteva torţe scânteiară şi nu departe apăru o trupă de călăreţi.

— Cine sunt oare aceşti călăreţi care îşi bat joc de ordonanţele guvernatorului şi călăresc în noapte? se întrebă Gregorio.

— Să ne oprim, propuse Don Tadeo. Văd scânteind câteva uniforme. Or fi spionii Ministrului de Război.

— Nu zău, e chiar domnul General Bustamente în persoană!

— Merge probabil la Linda.

Călăreţii nu mai erau decât la o mică depărtare. Cei doi oameni, temându-se de a nu fi surprinşi, se ascunseră într-o strada laterală. Generalul şi escorta sa trecu pe lângă ei, fără să-i observe.

— Sa ne depărtăm, spuse Gregorio.

Tovarăşul său făcu o sforţare supremă şi cursa reîncepu.

Mergeau de vreo 10 minute când, deodată auziră zgomot de copite.

— Ce-o mai fi şi asta? Oare toată populaţia din Santiago

rătăceşte astă noapte prin oraş?

O voce de femeie se auzi prin noapte. Cerea ajutor.

— Carajas, se auzi o voce brutala de bărbat, fă-o să tacă.

Sunetul acestei voci ajunse până la Don Tadeo şi Don Gregorio şi un tremur înfiora mădularele acestora. Ştiau acum ce aveau să facă; să-şi dea viaţa pentru a o scăpa pe aceia care cerea ajutor.

— Ce-i asta? se auzi o altă voce, oprindu-şi calul.

În mijlocul drumului se aflau doi oameni care păreau că vor să bareze calea călăreţilor.

Noii veniţi erau în număr de cinci. Unul din el ţinea pe şea, lângă dânsul, o femeie.

— Înapoi, altfel e vai vouă! strigă acela care vorbise mai adineauri.

— Nu treceţi mai departe, dacă nu eliberaţi femeia pe care aţi răpit-o.

— Aşa crezi? rânji călăreţul.

— Încearcă atunci! făcu Don Gregorio, înarmându-şi pistoalele, gest imitat şi de Don Tadeo, care primise şi el, de la Gregorio, o pereche de pistoale.

— Pentru ultima oară, retrageţi-vă! strigă călăreţul.

— Nu.

— O să trecem atunci peste voi. Înainte! strigă el.

Cei cinci călăreţi, cu sabia în mână se repeziră, în goana cea mai mare spre cei doi oameni care nu făcură nici un gest spre a-i ocoli.

CAP. 10

Spadasinii

Într-un capitol trecut am văzut cum cei doi fraţi părăsiseră Valparaiso, îndreptându-se spre Chili, ducând ca şi Bias, toată averea lor cu dânşii, dar având, asupra filosofului grec marele avantaj de a fi plini de speranţe şi iluzii: două cuvinte rari, adeseori în viaţă, n-au aceiaş însemnătate.

După un drum destul de lung, cei doi tineri se opriseră să doarmă peste noapte într-un mizerabil ranch, construit din crengi uscate şi noroi, al cărui trist schelet se ridica pe marginea şoselei.

Locatarul acestei nenorocite cocioabe, un sărman peon, a cărui viaţă se trecea păzindu-şi dobitoacele, le făcu călătorilor o primire foarte călduroasă. Fericit că poate să ofere ceva, el împărţi bucuros cu dânşii bucata sa de *charqui* – carne uscată la soare – şi *farina tostada* – făină prăjită – toate acestea stropite cu câteva păhărele de *chicha,* o băutură destul de proastă.

Francezii, care erau rupţi de foame, sărbătoriră aceste mâncăruri necunoscute lor şi după ce se încredinţară că şi caii căpătaseră *alfalfa* lor, se culcară pe un muşuroi de frunze uscate, un pat minunat pentru oameni obosiţi.

La răsăritul soarelui, cei doi aventurieri întovărăşiţi mereu de Cesar, care uimit de aceasta noua viaţă, alerga cu limba scoasă după ei, o luară din nou la drum, după ce îşi mulţumiră gazda cu câţiva reali.

Viaţa de acum, atât de diferită de aceia pe care o trăiseră până atunci, era pentru ei plină de farmece necunoscute. Erau fericiţi ca nişte şcolari în vacantă. Simţeau că trăiesc cu adevărat.

Între Valparaiso şi Chile era o depărtare de vreo 35 de leghe. Şoseaua era frumoasă, largă şi bine întreţinută. Pentru un turist era însă foarte monotonă şi lipsită de interes. Vegetaţia e rară şi

la cea mai mică adiere de vânt se ridică În aer un praf foarte fin. Cei câţiva arbori care cresc la o mare distantă unul de altul, sunt slabi, rahitici şi arşi de vânt şi de soare.

Uneori vezi zburând, la mari înălţimi, ca nişte puncte negre în cerul albastru, renumiţii condori din Chili, vulturii Anzilor, sau păsările răpitoare care îşi caută vreo pradă.

Pentru tineri noştri eroi. Însă, drumul părea minunat, iar călătoria pur şi simplu delicioasă.

Erau doar în America, călcau doar în picioare pământul Noului Continent pe socoteala căruia se istoriseau atâtea întâmplări minunate!

Cei doi tineri, cărora evenimentele politice ale Republicii Chiliene le erau cu desăvârşire indiferente şi care nu ştiau, deci, cele ce se petreceau, la orele 11 seara se aflau la vreo leghe depărtare de Santiago, exact în momentul când cei 10 patrioţi chilieni cădeau în Placa Mayor, sub gloanţele soldaţilor generalului Bustamente.

— Să ne oprim aici, spuse vesel Valentin: să mai lăsăm caii să răsufle.

— De ce? E târziu. Mai bine înaintăm. Poate mai găsim vreun hotel deschis.

— Uiţi, iubitule, că te afli în America? râse Valentin. La ora asta, toată lumea doarme pe aici, iar uşile sunt zăvorite.

— Ce ne facem atunci?

— Rămânem aici, dragă! Noaptea e minunată, cerul plin de stele şi aerul plin de miresme adormitoare. Ce-am putea dori ceva mai bun?

— Facă-se voia ta, râse Luis.

— O să avem timp să mai stăm şi de vorbă!

— Păi de dimineaţă numai asta facem. Am vorbit de toţi şi de toate, numai despre ce trebuia, n-am vorbit!

— Lămureşte-mă mai bine.

— Uite ce-i, frate. Noi nu ştim ce aventuri ne aşteaptă În ţara asta necunoscuta, aşa că înainte de a pătrunde în ea, aş mai vrea sa stăm puţintel de vorba.

Tinerii uşurară caii de şei şi de căpestre, pentru ca să poată să pască mai liniştiţi şi trântindu-se ia pământ, îşi aprinseră câte o ţigară.

— Suntem în America, începu Valentin, în ţara aurului, unde, cu îndrăzneală şi deşteptăciune, în câţiva ani, un om poate să-şi agonisească o avere princiara. Tu însă eşti îndrăgostit şi o cauţi

pe aceia pe care o iubeşti. Foarte frumos! Asta nu poate strica planurile noastre… dimpotrivă!

— Cum aşa?

— Foarte simplu. Dona Rosario, sau cum o mai cheamă, e bogată, nu?

— Fără îndoială.

— Stai. Să ne înţelegem. Nu e bogata ca la noi, unde faci pe nebunul dacă ai 40-50.000 de livre rentă… ci eu înţeleg bogată ca aici de zece, sau de douăzeci de ori milionară!…

— Unde vrei să ajungi?

— Păi dac-o găsim, pentru că o vom găsi, fireşte că-i vei cere mâna, arătând că şi averea ta e egală cu a ei!

— Uite, la asta nu m-am gândit!

— Ştiu. Eşti îndrăgostit şi ca mai toţi oamenii atinşi de boala asta, nu te gândeşti decât la aceia pe care o iubeşti, dar vezi că mai sunt şi eu pe aici. Iată de ce de câte ori mi-ai vorbit tu de dragoste, eu ţi-am vorbit de avere.

— Şi cum am putea face avere?

— Însfârşit, al nostru eşti! râse Valentin.

— Nu cunosc nici un meşteşug, mărturisi Luis.

— Nici eu. Nu te speria însă. În viaţă reuşeşti mai întotdeauna în chestiunile pe care nu le cunoşti!

Numărul viitor din „*Răscoala pieilor roşii*” va fi intitulat:

SPIONUL INTERVINE

CUPRINS

Atențiune!

ȘERPII DIN GALLIPOLI

este titlul No. 3 din faimoasa Colecție Albastră, care s'a pus in vânzare și se găsește la toți chioșcarii librarii și vânzătorii de ziare din țară
Volum complect Lei 28

ROMANELE DE 7 LEI

lansate de editura noastră au obținut cel mai mare succes din ultimul timp. Nu uitați să cereți in fiecare Joi un număr nou din „Romanele de 7 Lei". Exemp. Lei 7

Cititorii noștri sunt rugați a urmări cu mare atenție

RĂSCOALA PIEILOR ROȘII

care apare regulat săptămânal și se vinde cu Lei 5.

„TOM SHARCK" - „COLECȚIA ALBASTRĂ" „ROMANELE DE 7 LEI" - „SHERLOCK HOLMES" - „RĂSCOALA PIEILOR ROȘII"

toate acestea sunt numai o parte din publicațiunile ce apar in editura noastră.

Editura „IMPRIMERIA BUCUREȘTI" Cobălcescu 29